

Kamu Emekçisinin Sesi

kamuemekcisinin sesi@gmail.com

facebook.com/kamuemekcisinin sesi

Sayı: 3

Şuradan Gerici ve Piyasalaşma Çıktı

İlki 1939 yılında yapılan Milli Eğitim Şuralarının 19.'su büyük tartışmalar eşliğinde geçtiğimiz günlerde Antalya'da yapıldı. Tıpkı daha önceki eğitim şuralarında olduğu gibi bu şurada da iktidardaki partinin izini taşıyan, iktidar partisinin eğitimle ilgili uygulayacağı politikaları meşrulaştıran kararlar alındı. 19. Eğitim Şurasında alınan kararlara hâkim olan ideoloji de iktidardaki parti AKP'nin gerici ve piyasacı politikaları olmuştur.

12 yıldır iktidara tek başına hâkim olan AKP hükümeti, bir yandan hâkimiyet alanını daraltabilecek tüm güç odaklarını zayıflatırken diğer yandan da gücünü pekiştirebilmek için "dindar ve kindar" nesiller yetiştirme hedefine ulaşmaya çalışmaktadır. Bu bağlamda 19. Eğitim Şurasında alınan kararların değişik görüşlerin tartışıldığı bir "şura kararları" olmaktan çok AKP'nin gerçekleştirmek istediği gerici ve piyasacı eğitim politikalarını meşrulaştırma niteliği taşıdığını söylemek hiç de yanlış olmayacaktır.

Bu görüşümüzü destekleyen şura kararlarını şu şekilde sıralayabiliriz:

- İlkokul 1, 2 ve 3. sınıflarda zorunlu din dersi uygulaması.
- Osmanlıcanın liselerde zorunlu ders olarak okutulması.
- Anadolu Turizm ve Otelcilik liselerinde okutulan

"alkollü içki ve kokteyl hazırlama" dersinin kaldırılması.

- Kutlu Doğum, Aşure Günü, Muharrem Ayı gibi dini günlerin belirli gün ve haftalar kapsamına alınması.
- Liselerdeki 1 saatlik Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinin 2 saate çıkartılması.
- Anasınıfına değerler eğitimi adı altında din dersi uygulamasının temellerinin atılması.

Bu sayı

- Kamu emekçileri ve krize karşı mücadele
- Emekçiler Rojava'ya neden sahip çıkmalı?
- Öğretmenlere rotasyona hayır!
- Eğitimde düzenleme değil fişleme
- PTT çalışanını bekleyen tehlikeler
- Sağlık emekçileri: Performansa köle olmayacağız!

nın eğitim sitemini nasıl bir kaosa soktuğu hepimizce malumdur.

Bu şurada her ne kadar Eğitim Bir Sen'in ısrarla üzerinde durduğu karma eğitimin zorunlu olmaktan çıkartılması talebi şimdilik kabul görmese de bunun önümüzdeki dönemde mutlaka gündeme geleceğini tüm emekçiler açıkça görmelidir. Hükümet daha önce de buna benzer uygulamalar yapmış, geçirmek istediği ancak emekçilerin tepkisinden çekindiği bazı uygulamaları önce kamuoyuna şöyle bir

göstermiş, kamuoyunun tepkisi ölçüldükten sonra da yasalaştırılmıştır.

Aynı durum kamu okullarının özelleştirilmesi ile ilgili uygulamalar için de geçerlidir. Bu şurada açıkça kamusal eğitimin özelleştirileceği ifade edilmese de risk haritalarının oluşturulması, güvenlik uygulamalarının artırılması gibi uygulamaların piyasalaşmaya yönelik adımlar olduğunu görmeliyiz.

Şura kararları her ne kadar tavsiye niteliği taşısa da yukarıda saydığımız bu kararlar esasında hükümetin önümüzdeki dönemde uygulamaya sokacağı gerici ve piyasacı politikaların bir göstergesidir. Bu nedenle hem kamu emekçilerine hem onun örgütlü yapılarına büyük görevler düşmektedir. Gerekli karşı koyuş örülemezse tıpkı diğer kamu hizmet alanlarında olduğu gibi eğitimin de bütün olarak piyasalaşacağı gün gibi açıktır. Üstelik sadece piyasalaşmakla kalmayacak diğer yandan da gerici politikaların esas uygulanma alanı olacaktır.

- Okulda ücretli güvenlik görevlisi istihdam edilmesi, X-Ray ve metal detektörü ile arama yapılması, duman sensörü, turnike, kamera sistemleri kurulması.
- Sendikal çalışmaların ders saatleri dışında ve öğrenci güvenliğini tehdit etmeyecek biçimde yerine getirilmesi.
- Ulusal, bölgesel ve yerel düzeyde okulların risk haritalarının oluşturularak güvenli ve güvensiz okulların tespit edilmesi.
- Bahçe duvarlarının yükseltilmesi, disiplin yönetmeliğindeki cezaların daha da ağırlaştırılması ve riskli öğrencilerin açık liseye yönlendirilmesi.

Tüm bu kararlar önümüzdeki dönemde eğitimde yaşanan gericileşme ve piyasalaşma sürecinin kararlılıkla sürdürüleceğinin açık göstergeleridir. Nitekim 4+4+4 uygulaması da aynı süreçlerden geçmiş, 18. Eğitim Şurasında kabul görmüş ve kısa süre içerisinde de uygulamaya sokulmuştur. 4+4+4 uygulaması

KESK tarihinden...

8 Aralık 1995 yılında kurulan Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), kamu emekçilerinin mücadele tarihinde merkezi konumda bulunan bir örgüt. Kamu Emekçisinin Sesi bültenimizde, KESK ve bağlı sendikalarının yürüttükleri mücadeleyi sahipleniyor ve bunu ileri taşımak için yer yer ciddi eleştiriler ileri sürüyoruz. Bu eleştirilerimize ciddi bir dayanak da, KESK'i KESK yapan mücadelelerin tarihi. KESK, bugünkü sendikal hat ile kurulmuş olsaydı, emin ki şu anda kendisinin hatırlamaya değer bir tarihi de olmayacaktı.

1980 Askeri Darbesi'nin ardından, kamu emekçilerinin ilk sendikalaşma girişimleri 1987 yılında Sendika Yürütme Komisyonları'nın kurulması ile başladı. Daha sonra, 1990 yılında Eğitim İş ve Tüm Bel Sen'in kurulmasının ardından, burjuva devletin karşı atakları da hissedilmeye başlandı. Bu ataklara karşılık, 26 Ocak 1991'de, 12 Eylül sonrası dönemin ilk mitingi Ankara'da organize edildi. Kamu Çalışanları Sendikal Haklar Mitingi adıyla düzenlenen mitinge on binlerce kamu emekçisi katıldı.

Kamu Emekçileri ve Krize Karşı Mücadele

AKP hükümetinin emekçiler üzerindeki baskıları her geçen gün artıyor. Kısa süre önce açıklanan 2015 bütçesi bunun en iyi kanıtı niteliğinde. Söz konusu bütçe iç ve dış güvenliği öncelikli hedef olarak benimseyerek, her geçen gün daha fazla militerleşen ve otoriterleşen bir "polis devleti"ne doğru yönelerek bu baskıların ve hak gasplarının daha da artacağını açıkça ortaya koyuyor.

Peki ama özellikle emekçiler üzerinde artan bu baskıların sorumlusu ne ya da kim? İşte bu soruya verilecek cevap kamu emekçilerinin de yürütecekleri mücadele hattını belirlemek bakımından can alıcı öneme sahip. Yaygın kanı bu baskıların AKP hükümetine özgü olduğu, onun neoliberal politikalar izlemesinin, dinci-muhafazakâr uygulamalara yönelmesinin ve özellikle lideri Erdoğan'da cisimleşen kibirli, baskıcı, otoriter anlayışın bir ürünü olduğu yönünde. Bu kanı elbette tamamen yanlış değil, ancak bu eğilimler, son 20-30 yıla bakacak olursak, ne sadece AKP'ye ne de Türkiye'ye özgü. İş güvenliğini hiçe sayan ağır çalışma koşulları, azalan ücretler, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma ve güvencesizleştirme girişimleri hemen her ülkede farklı derecelerde de olsa emekçilere hayatı dar ediyor.

O zaman sormak gerek, artan otoriterleşmeyi sadece "Erdoğan rejimi" ile, liderin kişilik özellikleriyle ya da salt demokrasi karşıtlığıyla açıklamak ne kadar gerçekçi? Sadece yakın geçmişe bile bakmak, 2010'dan günümüze, Mısır'dan İspanya'ya Türkiye'den Brezilya'ya milyonlarca insanın sokaklarda isyan halinde olduğunu görmeye yeter. Kimileri hükümetlerini devirmeyi başarırken, kimileri de düşmenin eşliğine getirdi. Bu elbette otoriter liderlere ve yönetim tarzlarına duyulan öfkenin bir yansıması. Ama bu öfkenin kökeninde emekçilerin her geçen gün köleliğe benzer ağır çalışma koşullarında yaşamak zorunda kalmaları yatıyor. Bu koşulların asıl nedeni ise dünya ekonomisinin son 30 senedir yapısal bir krizden geçiyor olması. Bu öyle bir kriz ki, daha fazla kârlılık peşinde koşarak onu yönetmeye çaba-

layan patronlar ve onların çıkarlarını kollayan hükümetler ne yapsalar bu krizden bir türlü çıkamıyorlar.

Bir an Türkiye ekonomisinin sorunlarını AKP hükümetinin kötü yönetimi ve ekonomi politikalarındaki hatalarla ya da Erdoğan'da görülen padişahlık özlemleri ile açıkladığımızı varsayalım. Bunun en önemli politik sonucu günümüzde daha "demokratik" bir hükümetle işlerin düzeleceği umudunun emekçiler arasında yayılması olacaktır. Oysa yüzde 1 karşısında yüzde 99'u karşı karşıya getiren asıl sorun başlı başına otoriter ve muhafazakâr yönetim zihniyetleri değildir. Tam tersine küresel ekonomik durgunluktan bir türlü çıkamayışıdır ki, dünya çapında olduğu gibi Türkiye'de de burjuvaziyi işçi sınıfı üzerinde daha fazla baskı uygulamaya (kemer sıkma politikalarından teknokrat hükümetlere ve olağanüstü hal uygulamalarına kadar), sömürüyü artıran koşulları dayatmaya zorlamaktadır. Tam da böylesi koşullar daha otoriter liderlik ve yönetim tarzlarına, faşizan uygulamalara yol açmaktadır. Özetle sermaye ve onları temsil eden hükümetlerin daha fazla sömürü için aba altından sopa göstermeyi artık bıraktıkları, alenen sopayı çıkarıp, sopayla ekonomi yönetimine soyundukları bir dönemden geçiyoruz.

"21. yüzyılın sınıf savaşı"nı kazanacaksak, emekçiler olarak "demokrasi" rüzgârının esmeyeceğini bilmeli, yelkenlerimizi işçi sınıfının kendi gücüyle iktidarı alacağı mücadelelere döndürmeliyiz.

Emekçiler, Rojava'ya Neden Sahip Çıkmalı?

Rojava'nın üç kantonundan biri olan Kobane hala DAİŞ'in kuşatması altında. Kuşatma ve direniş önce uzun bir süre boyunca dünya kamuoyunda büyük bir yer kapladı, sonra da 6-8 Ekim tarihleri arasında Kürt illerinde eşi benzeri zor görülen bir isyan –serhildan- ile Türkiye'nin gündeminde bir süre için ilk sıraya oturdu. Haliyle her kafadan bir ses çıktı. AKP hükümeti ve medyası eylemler sırasında 40'a yakın göstericinin öldürülmesinin peşine düşeceklerine yanan binalara yas tuttular. Hâlbuki sokaktakiler iddia edildiği gibi Vandallar değil Rojava'ya canı pahasına sahip çıkan Kürt halkıydı.

Bizce Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun tüm emekçileri en az Kürt halkı kadar Rojava'ya sahip çıkmalıdır. Suriye'deki durum gerici bir iç savaşa evirildiğinde Rojava Kürtleri çok doğru bir kararla kanlı bir mezhep savaşı yürütmekte olan Sünni ya da Şii güçlerin yanında yer almadılar. Onun yerine üçüncü çizgi adını verdikleri bir yol izlediler. Hâkimiyetleri altında olan bölgelerde farklı inanç ve uluslardan topluluklara geniş haklar tanıdılar. Kadınların hem yönetim kademelerinde hem cephede öne çıkarak büyük bir enerji yaratmalarının koşullarını sağladılar.

Üstelik bütün bunları hiçbir emperyalist güçten destek almadan yaptılar. Barzani gibi ABD'nin gölgesindeki petrol rantına değil kendi öz güçlerine yaslandılar. Bölgedeki tüm Kürtlere bu anlamda umut oldular. Rojava'daki siyasi ortam emekçi halkın çıkarlarını yansıtan bir ekonominin kurulması için de elverişli. Rojava Ortadoğu cehenneminde adeta bir vahayı andırıyor. Bu ilerici yönleri onun üzerine titre-

mek için yeter.

Ancak Rojava'nın sayılan bütün bu yönleri büyük bir tehdit altında. Kobani'nin DAİŞ'in eline düşmesi şantajıyla Barzani, Türkiye, ÖSO, ABD, Almanya ve diğer emperyalist güçler köpekbalığı gibi Kürtlerin başına üşüştüler. Barzani ve ÖSO aracılığıyla ABD ve Türkiye Rojava üzerinde basbayağı hâkimiyet kurmaya çalışıyorlar.

Ortadoğu'nun tüm halkları ABD'nin ne menem bir bela olduğunu iyi bilirler. AKP hükümetinin samimi-yetsiz emelleri konusunda da şüpheye yer yok. Rojava Kürtlerinin ÖSO ve Barzani'ye bağlı silahlı güçlere değil doğrudan silaha ve DAİŞ'e karşı açılacak yeni cephelere ihtiyaçları var. Barzani'ye -dolayısıyla Türkiye ve ABD'ye- kantonlar üzerinde denetim sağlayacak bir konseyden bahsediliyor, bu Rojava'daki tüm ilerici girişimleri boğmaya adaydır. Aynı şey ortak bir silahlı güç oluşturulması için kat ve kat geçerlidir. Rojava'nın temsilcisi kanton yönetimleridir, silahlı güçleri de YPG ve YPJ'dir.

Başta Türkiye olmak üzere Ortadoğu'nun tüm halklarından emekçiler tarafından Rojava'ya bir el uzatılmazsa yarın çok geç olabilir. Emperyalizmin, Türkiye'nin, Barzani'nin, sözde ılımlı muhalif güçlerin kışkacında bir Rojava'ya izin vermemek için haydi Kürt halkıyla omuz omuza mücadele vermeye! Tüm emekçiler, AKP hükümetinin DAİŞ'e gizli ve açık desteğinin sona erdirilmesi, DAİŞ'in kaçak petrol satışının engellenmesi ve Suriye'ye giden tırların içeriğinin ve alıcısının ortaya çıkarılması için mücadeleye!

Öğretmenlere Rotasyona HAYIR!

Neresinden tutarsak elimizde kalır hale gelen eğitim sistemi, eğitimin özelleşmesinden ödeneksizliğine, imam hatiplerden 4+4+4'e pek çok alanda alarm veriyor. Milli Eğitim Bakanlığı ise her zaman olduğu gibi "eğitimde bir sorun varsa öğretmenden kaynaklıdır" anlayışını bir kez daha pompalıyor. "Verimi arttırmak için" bulunan çözüm ise, yıllardır zaman zaman gündeme getirilen zorunlu rotasyon uygulaması.

Pek çok kişi öğretmenin yıllarca aynı yerde kalmasının onu verimsizleştireceğini, yer değişikliğinin iyi geleceğini düşünüyor. Bir kısım ise rotasyonu kötü okullarda çalışan öğretmenler için iyi okullara gidebilmenin fırsatı olarak görüyor. Ancak ikisi de bir yanlısamadır. Öğretmenin verimli hale getirilmesinin yolu isteği dışında tayinini çıkartmak (sürmek) değil, maddi ve manevi koşullarını düzeltmektir. Daha iyi okullara gidebilmenin olanağı ise il içi tayinlerden çok da fazla değil. Rotasyon puan sıralamasına göre yapılacağından sekiz yılını henüz doldurmuş olan öğretmenler yine benzer tür okullar arasında yer değiştirebileceklerdir.

Öğretmenler bunları tartışa dursun esas tehlikeler hazırlanan yönetmelik taslağının maddelerinde gizli. Çalıştığı kurumda sekiz yılını dolduran öğretmenler eğitim yılının sona ermesiyle açılan atama dönemin-

de en fazla 25 okul tercih edip puan üstünlüğüne göre yerleştirilecekler. Yerleşemeyen öğretmenler il içerisinde açık bulunan herhangi bir okula resen atanacaklar. Atama dönemlerinde norm kadroların sağlıklı belirlenmediği, atamaların hiç de sağlıklı yapılmadığı, Eğitim Bir Sen üyelerinin kayırıldığı, il içerisinde çok az öğretmenin istediği okullara gidebildiği bilinen bir gerçek. Bu durumda pek çok öğretmen isteği dışında atanacaktır ve bunun Türkçesi "sürgün"dür. Hatırlayacak olursak 4+4+4 ile birlikte pek çok öğretmen norm fazlası olmuş, okullarından onlarca kilometre uzağa tayinleri çıkmış ve hala bunun mağduriyetini yaşamaktadırlar.

İl içi rotasyon da benzer şekilde öğretmeni bulunduğu okuldan 150-200 kilometre uzağa resen atayabilecektir. Bunun ise ekonomik, sosyal ve psikolojik mağduriyete yol açacağı açıktır. Aynı taslağın 42. maddesinde "İl içinde alanlarında ihtiyaç bulunmayanların atamaları, buldukları ilde çalışılması gereken süre şartı aranmaksızın tercihleri doğrultusunda yer değiştirme döneminde il dışına yapılabilir" hükmü yer alıyor. Bu, il dışı sürgünün de kapıda olduğunu gösteriyor.

Eğitim emekçileri rotasyona karşı mücadeleyi yükseltmelidir. Bu uygulamanın bir adım sonrası güvencesizliktir. Öğretmenler eğitimdeki sorunların kaynağı değil mağdurlarıdır. Tüm kamu emekçilerine yönelik hak gasplarına son verilmelidir.

Eğitimde Düzenleme Değil Fişleme

Şanlıurfa'nın Bilecik ilçesinde çeşitli okullarda çalışan öğretmenler hakkında açığa çıkan ve usulsüzce hazırlanmış bir belge, yönetici atamalarında yapılan fişlemeleri gün yüzüne çıkardı. Öğretmenler hakkında hazırlanan; "Alevi, militan biri", "her şekilde engellenmesi gerekir", "üyemiz karakterli biri, değerlendirilebilir", "çok tehlikeli, kesinlikle değerlendirilmemeli", "ulusalci, kesinlikle değerlendirilmemeli", "Eğitim Sen üyesi", "Türk Eğitim Sen üyesi", "eşi cemaat dershanelerinde öğretmen" şeklindeki notlar oldukça dikkat çekicidir. Bu fişlemelerden hareketle makbul bir eğitimci ve makbul bir yöneticide aranan en önemli özelliğin belli bir gruba biat etmek ve hükümete yakınlığıyla bilinen sendikaya üye olmaktan geçtiği; diğer sendikalara üye olan ya da ezilen mezhepten olan eğitimcilerin ise engellenmeleri için her türlü yola başvurulması gerektiği anlaşılmaktadır.

Torba yasanın kabulü ile yapılan yeni yönetici atamalarında uygulanan mülakat için belirlenen kriterlerde; yönetici adaylarında aranan niteliğin liyakat değil, iktidara yakın olan sendikaya üyelik olduğu aşikârdır. Bu sebeple birçok başarılı yönetici görevini kaybederek, sürgüne maruz bırakılmıştır. Mevkilerini kaybeden yöneticiler için bu açık bir emek hırsızlığıdır.

Siyasi kadrolaşma amacıyla uygulanan bu keyfi tercihlerin amacı tabii ki eğitim sisteminin daha iyi iş-

AÇIKLAMA	Yönetim Kademesi
Üyemiz Karakterli biri.Değerlendirilebilir.	Müdür
Türk Eğitim Sen Üyesi. Üç aydır istifa edip üye olacağını söyledi.Fakat bu süreçte biz sonra olursun dedik.Değerlendirilebilir.	Müdür
Üyemiz Karakterli biri.Değerlendirilebilir.	Müdür
Üyemiz Karakterli biri.Kesinlikle değerlendirilmeli.Aktif çalışan biri	Müdür
Türk Eğitim Sen Üyesi	Müdür
Üyemiz Karakterli biri.Eski yönetim kurulu üyemiz.Kesinlikle değerlendirilmeli.	Müdür
Türk Eğitim Sen Üyesi	Müdür
Kesinlikle değerlendirilmemeli. Eğitim Sen Yön.Kur.Üyesi.Militan biri.Her şekilde engellenmesi gereken biri.	Müdür
Türk Eğitim Sen Üyesi.Eşi Cemaat Dershanelerinde öğretmen.Fitne ve tehlikeli biri. Kesinlikle değerlendirilmemeli.	Müdür
Üyemiz Karakterli biri.Kesinlikle değerlendirilmeli.	Müdür
Eğitim Sen Üyesi.Kesinlikle değerlendirilmemeli.Alevi Militan biri.Her şekilde engellenmesi gereken biri.	Müdür
Türk Eğitim Sen Üyesi-Aşırı ülkücü biri	Müdür
Türk Eğitim Sen Üyesi	Müdür
Türk Eğitim Sen Üyesi.Türk Faşisti.Kesinlikle değerlendirilmemeli.Ülkücü Militan biri.Her şekilde engellenmesi gereken biri.	Müdür
Üyemiz Karakterli biri.Değerlendirilebilir.	Müdür
Kesinlikle değerlendirilmemeli.Alevi Militan biri.Her şekilde engellenmesi gereken biri.	Müdür
Üyemiz Karakterli biri.Değerlendirilebilir.	Müdür
Eğitim Sen Üyesi.	Müdür
Üyemiz Karakterli biri.Değerlendirilebilir.	Müdür
Türk Eğitim Sen Üyesi	Müdür
Üyemiz Karakterli biri.Değerlendirilebilir.	Müdür
Üyemiz Karakterli biri.Değerlendirilebilir.	Müdür
Üyemiz Karakterli biri.Değerlendirilebilir.	Müdür
Aktif Sen Üyesi ve Yön.Kur.Üyesi.Çok tehlikeli kesinlikle değerlendirilmemeli.	Müdür
Hiçbir sendikaya üye değil.Dengesiz,tutarsız ve hiçbir şekilde idarecilik yapamayacak biri.	Müdür
Aktif Sen Üyesi ve Yön.Kur.Üyesi.Çok tehlikeli kesinlikle değerlendirilmemeli.	Müdür
Üyemiz Karakterli biri.Değerlendirilebilir.	Müdür
Eğitim Sen Üyesi.	Müdür

lemesini sağlamak değildir. Amaç, belli bir kitlenin üzerinde başka bir kitleyi baskın hale getirmektir. Eğitim sistemi, iktidarın siyasi hegemonyası altındadır ve eğitimciler bu şekilde susturulmaya, yıldırılmaya ve sürgün edilmeye çalışılmaktadır. İktidar yanlısı grubun diğerleri üzerinde sergilediği bu baskıcı tutum, eğitim yöneticisi olma kriterinin belli bir siyasi grubun sempatzanı olmaktan geçtiğini, kişisel başarı ve yeterliliğin öneminin kalmadığını bize göstermiştir.

Yönetici atamaları adı altında yapılan tüm bu usulsüzlüklerin iptal edilmesi ve yönetici adaylarının objektif kriterlerle yeniden değerlendirilmesi gerekmektedir. Bu da ancak haklı olan örgütlü mücadelemizle mümkündür.

Başta eğitim sisteminden kaynaklı sorunlar olmak üzere öğretmenlerin yaşadıkları sorunların dile getirilmesinin önüne geçilmeye çalışılmaktadır. Eğitim emekçileri özlük hakları, sosyal statüleri ve daha iyi bir eğitim sistemi için var olan taleplerini ve tepkilerini dile getirecektir ve getirmelidir.

Bugüne kadar eğitim, egemenlerin en önemli ilgi alanlarından olmuştur. Egemenler kendine göre "nesil inşa etmek" adına her dönemde fişlemelere başvurmuştur. Bu fişlemelere karşı atılacak en önemli adım örgütlü mücadeleyi güçlendirmek ve egemenlerin bu türden ayak oyunlarına karşı topyekûn tepki gösterebilmektir. Biliyoruz ki her çalışanın kendi iş koşulları hakkında söz sahibi olabileceği, öğretmenlerin de özgürce eğitim faaliyetlerini yürütebileceği farklı bir düzen mümkündür.

PTT Çalışanlarını Bekleyen Tehlikeler

1995 yılında imzalanan GATS (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) ile birlikte kamu emekçileri mücadelesinin en önemli gündemi hiç şüphesiz kamu hizmetlerine yönelik özelleştirme saldırıları olmuştur. Özellikle 2000'li yıllardan itibaren bu saldırılar hız kazanmış, kamuya ait tüm hizmet alanları hızla sermaye tarafından talan edilmiştir.

Kamu hizmetlerine yönelik piyasalaşma saldırılarına karşı verilen mücadelede genelde eğitim ve sağlık alanı ön planda olmuştur. Hiç şüphesiz bunun temelinde eğitim ve sağlık hakkının vazgeçilemez temel insan hakları içinde olması bulunmaktadır. Bu nedenle tüm dikkatler bu alanlara yoğunlaşmış diğer kamu hizmetlerine yönelik saldırılarsa ikinci planda kalmıştır. Bu da sermaye hükümetlerinin elini rahatlatmış ve hiç olmadık yöntemlerle diğer kamu hizmeti alanlarını tasfiye yoluna gitmiştir. Bunun en kristalize örneklerinden biri de iletişim iş kolunda yaşanmıştır. PTT'nin özelleştirilmesi süreci kamu hizmetlerinin sermayenin talanına nasıl açıldığının en tipik örneğidir.

İletişim iş kolunda özelleştirme alanında atılan en önemli adım PTT'nin "T"sinin yani Telekom'un satışıydı. Telekom zarar etmeyen bir kuruluş olmasına ve de ülke güvenliği için vazgeçilmez bir öneme sahip olmasına rağmen hiç tereddütsüz satıldı. Çalışan-

ların bir kısmı kamu sektöründe oluşturulan bir havuz üzerinden diğer kamu kuruluşlarına dağıtılırken, geri kalanlar ise Telekom'u alan şirketin inisiyatifine bırakıldı. İş güvenceleri ortadan kalktı, taşeronlaşma hız kazandı.

Tasfiyenin ikinci ayağında ise PTT'deki asıl işlerin, yani dağıtım, kargo, tebligat vb. işlerin taşeron şirketlere devredilmesi ile oldu. Kısa süre içerisinde PTT'de hâkim çalışma biçimi taşeron çalışma biçimi oldu. Bununla da yetinmeyen hükümet, PTT'yi anonim şirket haline çevirerek talandan önceki son adımı attı. PTT çalışanlarını bekleyen ve gizlenmeye çalışılan gerçeklerse şunlardır: zorunlu emeklilik, sözleşmeli ve taşeron çalışma, angarya ve açlık sınırında ücretler...

Nitekim PTT anonim şirket olduktan sonra yapılan ilk iş kadrolu çalışanların emekli edilmesi oldu. Binlerce kadrolu PTT çalışanı zorunlu olarak emekli edildi. Ancak istenilen sayıya ulaşamadığı için idare yakın bir zamanda yine emekliği özendirici adımlar atmaya planlıyor. Amaç kadrolu çalışan sayısını sıfıra indirmek. Bir yandan da kurumdaki taşeron işçi sayısı artırılıyor. Sözleşmeli personel istihdamı artırılarak, kadrolu çalışma yok ediliyor PTT'de. Kadroluların 4/C'ye geçirilmesi de ciddi bir ihtimal. Kadrolu posta dağıtıcılarının havuz sisteminde bir kadro karşılığı yok. Bu nedenle bu çalışanlar da PTT içinde sözleşmeli personel haline getirilecektir.

Tüm bunlar hayata geçirilirken öncelikle PTT çalışanları halkın gözünde kötü gösterilmeye çalışılacaktır. Kuruluş sermayeye peşkeş çekilirken halkın desteğini alabilmek için bilinçli bir şekilde PTT çalışanları verimsiz ve tembel olarak gösterilmeye çalışılacaktır.

Bir yandan eğitim ve sağlık alanında piyasalaşmanın adımları hızla atılıyor, diğer yandansa ulaşım, iletişim vb. alanlarda özelleştirme uygulamaları en acımasız bir biçimde hayata geçiriliyor. Tüm bu saldırılara karşı ise kısmi, lokal direnişler oluyor. Eğer bizler bu saldırılara karşı top yekûn bir direniş hattı kuramazsak maalesef biz kamu emekçilerini kötü günler bekliyor.

Performansa Köle Olmayacağız!

Kamuoyunda "sağlık dönüşüm projesi" olarak anılan aslında sağlıkta yıkım projesi olan sağlığın piyasalaştırılması sürecinin bir diğer ayağı da performansaya dayalı çalışma biçimini dayatması olmuştur. Performansa dayalı çalışma sisteminde sağlık emekçileri adeta nefes almadan çalıştırılmakta, bunun karşılığında ise muayene edilen hasta sayısı kadar ya da ameliyat edilen hasta sayısı kadar ek ödeme almaktadırlar.

Performansa dayalı çalışma 2005 yılından beri sağlık emekçilerine adeta dayatılmış; acil servisler ve ameliyathanelerle çalışma şartları kölelik şartlarına inmiştir. Performans ile beraber hasta kapasitesi artarken ve yeni birimler açılırken çalışan sayısı aynı kalmış iş yükü ile beraber angaryalar daha da artmıştır. Bu durum yalnızca iş yükünü artırmakla kalmamış çalışanlar arasında rekabet yaratarak iş barışını bozmuştur. Zaten yetersiz olan personel sayısı ile ameliyathaneler iki katına, polikliniklerde muayene edilen hasta sayısı neredeyse üç katına çıkmıştır.

Bir yandan kölelik koşullarında çalışma dayatılırken diğer yandan nitelikli bir sağlık hizmeti sağlık çalışanlarından beklenmektedir. Tüm bunlar elbette "sağlıkta dönüşüm programının" parçası olan; tıbbi işlemleri puana, hastaneleri işletmeye, hastayı müşteriye, çalışanları köleye dönüştüren performansaya dayalı döner sermaye sisteminde cisimleşmektedir. Bu durum «ne kadar çok hasta o kadar çok para» mantığının gün geçtikçe çalışanlar arasında yayılmasına sebep olmuştur.

İnsanüstü bir çaba ile şifa dağıtmaya çalışan, gece gündüz demeden özveriyle sağlık hizmeti sunan sağlık emekçilerinin emeği; performans sistemiyle her geçen gün daha da değersizleştirilmekte, görmezden gelinmektedir. Sağlık emekçileri eylem ya da grev yapmadan kötü çalışma koşulları hastane yöneticileri tarafından dü-

zeltilmemektedir. Gün geçmiyor ki her gün başka bir eğitim ve araştırma hastanesinden iş bırakma ya da grev haberi almayalım. Ek ödeme yönetmeliği hemen her ay değişmekte sağlık emekçilerinin emeği iyice değersizleşmektedir.

24 saat kesintisiz ve uykusuz çalıştıkları, çoğu zaman şiddete maruz kaldıkları ve tükenmişlik sendromu yaşadıkları için sağlık çalışanları öfkeli! Kamu Hastaneleri Birliği ile sağlık emekçilerine tam bir düşman gibi davranan genel sekreterler (CEO'lar) şimdilerde dinlenme odalarına göz dikerek birçok hastanede doktor ve hemşirelerin dinlenme odaları ellerinden aldıkları için sağlık emekçileri öfkeli! Her ay ellerine geçen ödemeler azaldığı için, gün geçtikçe enflasyon karşısında maaşları eridiği için, doğal gaza zam geldikçe ya da vergi dilimine girdikçe ellerine geçen para azaldığı için sağlık emekçileri öfkeli! Kendi istekleri dışında geçici görevlendirme adı altında başka birimlerde hatta başka sağlık kuruluşlarında çalıştırıldıkları için sağlık emekçileri öfkeli!

Öfkelenmek yetmez! Sağlık emekçileri artık bu dışı izlemekten vazgeçmeli ve bir an evvel harekete geçmelidir. Sağlık hizmeti bir ekip işidir. Doktorundan hemşiresine, ebesinden laborantına, fizyoterapistinden teknisyenine kadar sağlık emekçileri bir ekiptir. Çalışanı birbirine düşman ettiren, birbiriyle rekabet ettiren bu sağlık sistemine «yeter» denmelidir. Döner sermaye uygulamasına son vermek için mücadele etmeli, döner sermayeden daha çok pay değil emekliliğe yansıyacak maaş zammı talebiyle harekete geçmeliyiz. Kısacası insanca bir yaşam ücreti ve insani koşullarda çalışma talebiyle ayağa kalkmalıyız. Bu koşullarla herkese nitelikli ve eşit bir sağlık hizmeti vermek için sağlık emekçileri mücadele etmektedir ve bunun için mücadele yöntemi ise ancak örgütlü olarak mücadele etmektir.

Sınıf mücadelesi için tüm imkanlarını seferber eden bir sendikal anlayışın oluşturulması için, sınıf için sendika!